

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Hétfő

183. szám.

Pest, October 16. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

A Marcius Tizenötödike politikai hirlap October—decemberi évnegyedre előfizetheti helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettetek.

Pest October 16.

Közönségesen azt beszélnek, hogy mind azon iszonyatos reactionarius mozgalmaknak, mellyek e pillanatban Ferdinand monarchiájában lángba vérbe borítják a tartományokat, legfőbb oka Sophia hercegnő volna, ki egyébiránt ha úgy néz ki, miként az egy váci utczai posztó kereskedés czimjénél látható igen szép menyecske lehet, vagy lehetett annak idejében.

Magyarország e pillanatban kilenc oldalról van megtámadva.

Mind ezen megtámadások azonban arra nézve, hogy minket meghódítsanak igen gyenge és silány erőködéssek.

Nem más, mint határainkra bevetett gyújtó bomba, melly csak akkor lehet veszedelmes ha gyul anyagot talál, ha sikerülne kevésbé felvilágosított népünket felláztatni, tév utakra vezélni.

Politikánk tehát erre legyen irányozva, hogy népünket tartsuk meg, s akkor azon bombák elpattanva ön magokat semmisítendik meg.

E bombák közül eddig csak kettő talált gyúlékony anyagra, a szerb és oláh lázzadás ezek közül az utóbbit még el lehet oltani, a másikat pedig le kell verni.

Egy tegnap érkezett futár a bánati mozgalmakról nagyon rossz híreket hozott.

A rácok elfoglalták Török Becsét s a Kikindai kerületet tökéletesen felrevolutionálták.

Tudomásunkra van, hogy a kormány már tett olly intézkedéseket, mellyek a bánati operatióknak egészen s rögtön más fordulatot fognak adni

mellyeket ugyan nem szükség, hogy kipredikáljunk, de hisszük rövid időn annál több eredményt hallhatunk róla.

Mert már a dolgok iszonyatos alakban kezdenek feltűnni. A legvirágzóbb helységeket az ellenség megrohanja, felégeti s a lakosokat meggyilkolja.

Ez borzasztó. Ezelőtt ha a rablók egy házba betörték, valakit kiraboltak, egy pár embert meggyilkoltak, egész ország beszélt egy illy eseményről. Most az illy borzalmak napi renden vannak, ezenként esnek hü és szorgalmas népünk közül áldozatul.

És miért?

Egy némelly emberek hiuságáért. Azért, hogy az osztrák ház tovább is absolut hatalom legyen, hogy egy ember a császár maga több kincessel, hatalommal, és joggal bírjon mint a többi harminczöt millió.

Ferdinandot igen együgyü fraternek tudjuk, de ez őt nem menti, mert ha illyen nem való királynak, ha pedig tudja mik történnek az országban, s minden az ő akarójával történik, akkor nem érdemli meg, hogy király legyen.

Egy pusztá születési jogért, melly már a mai világban úgy is kifütyölt dolog, nem bírhat olly erősséggel, hogy azért milliók és milliók boldogtalanok legyenek.

Hát még minő joggal foly be itt a kormányzásba Sophia hercegnő?

Olly romboló, s vértzomjazó szellemet min e nő még a historiában is bajos volna fellelni.

Sophia hercegnő a tizenkilencedik század Lady Macbeth-je. Hiusága és gyűlöletes dicsvágya ezrek vérébe, s mindnyájunk nyugodalmába kerül. A haza kilenc helyen támadtatik meg, s a honpolgárok vére, élete, boldogsága pusztá eszköznek tekintetik arra, hogy e hazából, mellynek szabadsága a fejedelem esküjétől ered, szét-szurassék, s visszaveretessék a rabszolgaság jármába.

Az emberek már megszokták az illyen dolgokat csak dramákban s historiákban olvasni, mire néha tán azt is mondjuk. Régen volt az, tán nem is igaz.

Ime itt van szemünk előtt egy új Neró kora. A harc meg van kezdve, és milly borzasztó alakban. Mi várhat a hazára azon esetben, ha eljövend azon állapot, mellyet csak illy szörnyeteg eszközökkel lehet kivívni.

Kilenc helyről megtámadni egy hazát, minden felé patakban omlik a vér, s leginkább azoké, kik csendes nyugalmokban gondjaik utolsója vala az, mit csinál a kormány, mi szándéka van a dynastiának.

A vér mellett patakban omlott egyszersmind, mire eddig olly sokat kellett adnunk, a katonai becsület.

Egy sereg az osztrák generalok közül: Lederer, Blomberg, Bechtold, Piret, Perger, Teleki úgy hányták a becsület szót mint a pazar ember a huszasokat jobbra balra.

De azért senki se csudálkozik rajta, ott van a general rend nagy mestere a király, ő volt példa adó, ő törte meg először szavát, ő taposta sárba az esküvel pecsételt törvényt, ő declarálta Jellichot pártütőnek, s midőn a pártütő mozgalma-ít nyílt harczra fejté ki, ő nevezé azon embert kedves lelke egyetlenegyének.

Hoc forte derivata clades.

Innen történt, hogy az osztrák birodalom jelen perczé historiája merő láncolata a legundokabb hitzegésnek és becstelenségnek.

A késő világ undorral fog elfordulni ezen események memoire-jaitól. Bámolni fogja a népek türelmét hogy néhányok kigyőlelküségéért engedhették saját vérüket ontatni, hogy nem volt annyi eszünk, miképen belássuk ön érdekünket s közös megegyezéssel egy csapással semmisíthetnők meg a gonoszok kutforrását.

Őszintén szólva állapottunk olly mostruosus, hogy csak elleneink nyílt sisaku gyalázata volt képes az országban annyi egyetértést is teremteni, mint a millyen jelenleg a jó ügy körül még létezik.

Ellenségünk fenhargon röhögő arczat, s tobzódo vihogás között úté fel az árulás s becstelenség zászlóját.

A nép eltúrte volna, hogy falvait, s családi tűz helyeit feldulják. Lelkők nyugalmában mindent a fatum szeszélyenek tulajdonítottak volna, de midőn az erkölcsi érzést a becsület érzést szent karjait látták barbar kézzel elmarczangolni tömegben mozdult meg, s egy hónap alatt a royalismusban vallásosan buzgó nép elveté magától ezen ál-szentet s hoszut esküdött ellene.

A republicanus írók rég kimondták e véleményöket a királyokról. Természetesen nem hitt nekik senki. Király ellen szólani isten tagadtással volt ugyanazonos.

Ime itt van az elő argumentum. Nyakunkon a rettenetes leczke.

Ha az ország ebből sem fog okulni, nem is méltó hogy országnak nevezessék.

Pest oct. 16.

— Azt halljuk, hogy olvasóink különösen a vidékiek közül, István kerczeget illető a napokban közlött cikket igen paprikásnak találták.

Erre nézve a megszökött nádorról tudnunk kell.

Eő főhercezségemár Pestről azon szándékkal ment el, hogy soha többé vissza ne jöjjön.

Elmenetele előtt ezen maulmacher hazafi egy iratot adott Batthyáynak azon nyilatkozattal, hogy azt, ha a képviselők házában az ő elmenése nagy vitára adna alkalmat, terjessze a ház elébe.

Ezen iratban a nádori hatóságról lemondás foglaltatott.

Ezeket egy honvédelmi választmányi tag a képviselők házában nyíltan elmondá. A lemondó levél pedig kéznél van.

Illy helyzetben tehát megbotránkozott olvasóinkat kérjük szeretettel és sziveskedjenek vissza botránkozni azon, hogy a Marcius a szökevény herceg ellenében, hogy mert olly kiméletesnek lenni.

— A háladalán kakuk madár hurokra került. Rudics bács megyei későre kicsapot fő ispán, kit arról vádolnak, hogy az ő mesterége volna az, hogy szerb lázadás olly komoly szint von magára.

Latourral correspondenzot, a vén medve pecsovics.

— Ellenben egy kis jó fiu a hurokról vissza került.

Bethlen Miklós kit annyian sajnáltunk váratlanul haza jött. Tizenkétórái fogsága után egy nagy goliath ráczot adtak érte cserébe.

Miklós barátunkat azonnal hadnagynak nevezték ki.

Il pleut de hadnagy-s.

Barátom Bert! !

Bécsben vagyok, a krawallok és forradalmak nagyszerű városában.

Ki hitte volna, hogy e gemüthlich és lebenslustig város, mellyről csak a Backhändler és halbe Bier eszmelánczolatán keresztül tudtunk csak megemlékezni, mellynek legfontosabb politikai teendői közé egy lerchenfeldi verekedést s legmagasztosabb alkotmányos lelki felemelkedésül egy Straus Walzert lenni tartottunk — illy kitaró, merész és elhatározott lépésekre legyen képes?

Ki merte volna állítani, hogy a Wiener Früchtelek illy nemes mozgalomnak legyenek irányadói?

És még is úgy van, s mert — az előzmények dacára is — úgy van, tisztelettel hajlunk meg Bécsnek népe előtt.

De kezdjük elöl!

Elindulék Pestről Jókay Mór barátunkkal, kik azért választék utitársul, mert új házas embernek felesége mellett hasznát venni nem igen lehet, s aztán mert — nőtelen létemre — egy kis malitiosus örömemre volt, az általam nem élvezhető házi gyönyörök köréből, egy abban nyakig úszó pajtásunkat — bár rövid időre is — elvonni. Pure egoisme, s egyéb semmi.

No de megis büntet az úr isten, kinek sz. háromsága őrizzen meg ezentul minden nőtelen embert, egy mézes hetekben nyalakodó utitársul.

Az igaz, hogy e részben — a statust illetőleg — jobb futárt alig lehet választani, mint egy Hymen-ujonczt, mert ugyancsak sietni fog megbízatásában mielőbb eljárva — hazatérni ad penates.

Képzeheted, hogy olly körülmények közt, millyen utunk lehet Bécsig. Kocsink valódi reactionarius módon haladtak, mert Mór barátunk a leghatalmasabb vis attractiva volt Pest felé, és megtettesült vis repulsiva Bécs irányában.

Con cio sia cosa que, megérkezénk Pozsonyba, s rábukkanánk egy rakás vadász képviselőre, kik napról napra inkább meggyőződtek arról, milly bakot lőttek, midőn a Jellacsicsali fegyverszünetre ráállottak.

Pozsonyban rendkívüli rémképeket festettek előnkbe, szemeink elébe az utközben számunkra várakozó akasztófák, és nyársak gyönyörű leírásait tüntették, s midőn mindezek dacára utazásunkat folytatni kijelentők, minden istenekre kérenek, hogy legalább átöltözzünk.

Ezt megis tevők.

Mór barátunk álruhája classicus volt. Legüdvösebbnek gondolá ugyan is, ha némi részben egy magyar táblabíró kinézetét teremt magának.

Ehhez képest elolvasá a Közlönynek azon számain, mellyek az első felelős független (?) magyar ministerium dicsőséges uralkodása alatt keltek, és lapos hasacsakája lassanként nagyobodni, növekedni kezdett, míg a szüntelen belecseregdedező bizalomtul tökéletesen spectabilis hassá nőtte ki magát.

Ekkor köstököt szerzett s kabátját a Divatlapnak mult évi folyamából lefejtett sujtással átállává alakítá.

Ministerialis kalapot vett, s fogait kicserélté sárga színűekkel, hogy úgy nézzének ki, mint-ha már nagyon sokat rágtak volna.

Képzeld ehez egy boldog pofát, mellynek vágásához Mór barátunk úgy is ért, de érteni joga igenis van, és előtte áll tekintetes nemes és vitézlő Jókay Martzi táblabíró bátyánk.

Én magamon nem igen sokat változtattam, miután — mint lapod dolgozó társa — muszka bérben állván — félnem a meglátásoktól nem igen lehet Csupán szakállomat akasztám szegre s helyette egy más a la Lauka rakaték fel, továbbá egy álorrott vettem, mellyről mindenki tudhatja, hogy Schwarzelb és Latour emberek vagyok, miután i hab a Nasen bekommen!

És megindulánk Bécs felé, hol és merre az nem tartozik a dologhoz, elég az hozzája, hogy borzasztó és rettenetes viszontagságokat értünk meg, mellyeket egy későbbi Tristium libeben fogok megírni, de mellyekből — hála az én Schwarzelb kinézés emnek, de főképp Jókay barátunk táblabírói alakjának, mindenhol szerencsésen kimenekülünk, s egyéb semmi malheur nem ért, minthogy egy határszéli vendéglőben Széchényi és Batthyány arczképeit láttuk.

Mi tehát itt volnánk Bécsben.

Az utcza kövezete mindenfelé felszaggatva őrtüzek jobbra és balra, bezárt kapuk, nyakig fegyverzet emberek, zárt boltok, Magyarok utáni sovargás, összelövöldözött házak, lerombolt arsenál, lövöldözések itt és ott, Sz. István tornyaboli recognoscirozás, s több efféle együttvéve teszi Bécsnek jelen ábrázatját.

A részletekről csak annyit irhatok most, hogy Récsi fogva van, a Magyarokat rettenetesen várják, s minket össze vissza csókolnak.

Időm sürgős levén, a többiről következő levelemben foglak tudósítani, midőn maradnék barátod

Csernaton.

Buda, 14. october 1848.

Ad vocem István! szót kérek!

A napokban, midőn vészperczeket élt az iker város, a budai nemzetiségi parancsnok Kissnek egy igen erélyes föllépését szemlélők.

Ezen fellépés mondhatom, egy egészséges agyra mutató talpra esett eredeti gondolata volt a tett emberének.

Ő ugyan is a vész perczében üresen látva a nádori lakot, azaz: hogy nádortalantul, azonban annál népesebben a magyar nép anyagának izadásából beállított istálot: 12 buche fölt rendelt a város védelmére kiviendő ágyuk vontatására.

Rendeletét villámsebességgel telyesíté a liberias cseléd k legioja.

Ha elgondolom, mennyiben áll nekünk ez a hűtlen István, bizony azt mondom; hogy az ő becsületességébe fektetett nagy tökéért igen silány kamatláb szerént számítjuk száztolinkat, ha tekeloria nélkül kimondjuk: „hogy az erkölcsileg meghalt Istvánnak vagyonában mi a — nemzet örökösödünk.“

A mit István fényes körutazása a nemzet pazar nagylelkűségéből felemésztett, azzal most, néhány harczbátor zászlóalj felszerelhetnénk.

Ez által ezen osztrák főhercegi gyáva illaberek alkalmasint paralizálva lenne.

Rajtunk áll paralizálni. Hypotheca a már több hetek óta elpodgyászolt holmi. A lovak. Hát Alcsuth mit vétett?

Uram! ne lökjétek el ezen themát, vaziálatok reá egyet kettőt!! És szegül végül ezen kedves nadály által kiszivott véreceskéje pénzbeli viszonyainknak reproducalva leend.

Csakugyan szép az a furfangosság.

Közelebbről azon szánalomra (?) ragadó szomorú (!) hírnek szele kezdett volt itten fúni; hogy Istvánt a camarilla Spielbergbe csukta; (re- quiescat és lemondása merőben camarilla hunczfutság.

Ez akkor történt, mikor a fővárosban J — — vissza térvő szándékát kezdték mesélni. Csak maradjon!

Még egyet. A nádori pompalak még most is hemzseg a hofstaat nagyobb részével.

Ezen a magyarok zsirján hizlalt tányér nyálók nyája, mint elsőköt pásztorra fenéig. . . . schwarzgelb; s mint mondják elég vakmerő: úgyünk ellen a határozatlan német elemet izgatni.

Uram uram Hajnik Pál uram! Ön tud-e ezen emberekről valamit? alássan kérjük; ne engedje a budai egészséges levegőt dögleletesé válni! sepruztesse ki ezen csöcseléket! A lovakra fognak majd lelk s huszáraink gondoskodni.

Mint hallom a budai tanács közelebbi ülésében, annak egyik szürkéje indítványba hozta, hogy az „Istvántér” felírása arany rámba foglaltassék. Hochleben!!!

Azonban az indítvány eldöntése másnapra halasztatott.

Én fentartom magamnak, önt szerkesztő ur! annak idejében az indítvány reactisálásáról tudósítani.

Harczosa.

Arad, october 11. 1848.

Kedves barátom!

Itt léted alkalmával hallottad már a helybéli várparancsnok tettét, mely szerint a nemzetörséget a várba elfogadni nem akarta, ez azonban csak előzménye volt a dolognak, melyet később irányunkba szomorító tanúsággal valósított.

S pt. 30-kán tartott közgyűlésből elhatározta, hogy a városban lévő dzsidások — miután a magyar ügy iránti ellenségeskedést Versecz alatt lévő részök tanusította — 48 óra alatt a városból kitakarodának — erre Tits egy kérést küldött a városhoz, hogy a határidő meghosszabbítasson, mert Blomberg ezredes hon nem lévén, ő maga fejétől nem intézkedhet.

A város ennek ellenére előbbi határozatánál megmaradt.

Hétfőn éjszaka 10 órakor hire jött, hogy Blomberg Makóról, hova küldve volt, ezredével visszatérve Aradnak tart, rögtön ülés tartatott, s elhatároztatott megkeresni u - aradi főszolgabíró, hogy elegendő távolságra elő-öröket állítson, kik a dzsidások közeledtét tudtul adják, és a város, azon részét, mely fölül a dzsidások várattak baricadirozza el, — az éj csendesen folyt le, másnap reggel ismét gyűlés tartatván, vottuk

mintegy 9 óra tájba. Szent Péteri, csanádmezei esküdt levelét, mellybe hivatalosan tudatja, hogy a dzsidások utjokat elhagyva Aradnak tartanak.

A gyűlés elhatározá erre a hirre a városi nemzetörséget és Márjássy önkényteseit, az ujaradiak segítségére küldeni által Uj-Aradra, kik is a dzsidások bejövetelét akadályozzák, s egyszersmind küldöttséget nevezett, kik a dzsidások elébe menvén, tudtul adják, hogy Aradra bebocsáttatni nem fognak, hanem ha a Maroso 1 által kelni akarnak, rendelés van téve, hogy Pécskánál által mehetnek, — ezen végzésre azon alapos gyanu szolgált okul, melly szerint gyanitánk, hogy a dzsidások a várba szándékoznak, s ezt kívántuk megelőzni, azonban alig hozatott meg a végzés, sietve jött az ujaradi főbíró, tudatván, hogy a dzsidások már a város határába vannak, s hogy ő Uj-Aradot nem baricadirozhatta, mert 6 utszája is van, hol a dzsidások bejöhetnek, azonnal riadó veretett a nemzetörség és Márjássy emberei szállítottak, de már az általmenetel késő volt, mert a város küldötjei visszajövént tudatták, hogy Blomberggel már Uj-Arad alatt találkoztak, s azon figyelmeztetésökre, hogy Pécskánál keljenek által, azt válaszolá, hogy van neki 600 dzsidása, majd megmutatja az Aradiaknak, hogy merték az ő embereit a városból kiparancsolni. —

Erre az örségök a városba az ágyukkal együtt kellek föllalitatván, vártuk a dzsidások bejövetelét, azonban Blomberg eljött ugyan Zsigmondházig, de jobbnak látta visszatérni s embereit erőszak tétellel Uj-Aradon beszéltásolta, — s mindön a város által újabban felszólított mi szándékkal volna, azt nyilvánította, hogy ötet a várparancsnok segítségül rendelte vissza, s ő Uj-Aradon is sz. Miklósi kaszárnyába maradaud.

Mintegy két órai várakozás után nemzetörségünk szét eresztetett, s épen ekkor huzódott itt által Leiningen ezredének egy osztálya, kik ellen hasonlóul védelmi állapotba tettük magunkat, s csak miután megértettük ezredesöktől, hogy ök semmi esetre ellenünk fellépni nem fognak, s Temesvárra mennek, — bocsájtottuk öket által.

S így telt el a keddi nap minden zavar nélkül — másnap a várkormányzó levelet küld hozánk felszólítván bennünket nyilatkozzunk, ha a császárral, vagy a revolutionaris magyar kormányval tartunk-e, s provocul a Wiener Zeitungba kijött manifestumra, melly szerint ő felsége felszólítja népeit, hogy ne tartsunk a revolutionariusokkal, ezen manifestum elfogadására bennünket felhív — eziránti gyűlés esti 6 órára volt rendelve, azonban mindegy 1/2 6-ra jöttek több katonai társzekerek Leiningerbéli katonák kíséretében, ezeket Márjási nemzetör mint előörsön levők feltartották, s miután megvizsgálván tapasztalták, hogy löporok vannak rajtok, a városházához behajtották, erre a várparancsnok elkezdett ágyuztatni, hihetőleg vak lövésekkel, nálunk riadott vertek s egy pár percz alatt készen fegyverbe állott a mindegy 3000 menő nemzetörség váruva a csatát.

Azonban az ágyuzás megszűnt s a társzekerek a város határozata következtében mit Leiningenezredéhez tartanak általbocsájtattak — a közgyűlés ezután öszveülvén Berger felszólítására

válaszolni rendelte, hogy felelőséggel neki nem tartozik, azt azonban kinyilatkoztatja, hogy a királynak hive, s általa szentesített törvény értelmében kiadott kormány rendeleteknek tisztelője csak, és semmi manifestumot el nem ösmer, törv. erővel bírnak — egyébbiránt a várt megtámadni szándékába nincsen, és ha megtámadtatni fog e vár által, magát védelmezni elhatározott szándéka.

Másnap erre választ adott Berger, mellyben megköszöni a király iránt nyilvanított hűségét a városnak, s felszólítja újból, hogy a manifestumba foglaltak értelmében álljunk a császár részére, s ne engedelmeskedjünk a reactionarius proviso-rius kormány rendeleteknek, egyszersmind hozzá teszük még azon csekély kívánatát is, hogy a városba levő ágyukat mint császári jószágot adjuk neki által — Márjásit embereivel parancsoljuk ki a városból, az ujonczállítás szüntessük meg — a nemzetörséget adjuk az ő rendelkezése alá, majd ő a várost megvédendi, s mindezekre a 6 óra alatt feleletet nem adunk, fenyeget bennünket megtámadással — a gyűlés ismét kinyilatkoztatta, hogy ha alma alatt nem állván, a városi közönség kívánataira feleletet sem ad, tudja mivel tartó ik a hazának, a királynak és a kormányuk azt teljesíteni fogja is, tőle semminemű figyelmeztetést el nem fogad s felhívja, hogy minden ebbeli levelezésektől szünjön meg.

Megjegyzendő, hogy e napon már reggeli 1/2 4 órakor elkezdett egy pár ágyut hozánk csak annyi vak töltéssel általküldeni ijesztőül, s hogy ennek sikere nem lön, délbe ismét megpróbálta az ágyuzást, ez épen péntek nap volt, kepzelní lehet a vásáron levők, hogy futottak, egész tatár- futás volt. —

De Arad meg nem ijedt hanem igazi harcossággal kiállott mindannyiszor a sikra, várván a megtámadást — azonban a gyáva bagoly csak odujába tudott ur lenni, nem merte ki dugni fejét, s így mi hiába vártunk, ismét szétoszlottunk — a várost hadilábra előörökkel körül fogtuk az utakat baricadokkal elláttuk, és a tűz oltására s minden védelemre kellek intézkedtünk e végre kinevezett bizottmány által, más nap 11 órakor ismét levelet kaptunk Bergertől (várparancsnok) mellybe felszólít, hogy ha 2 óra alatt az előöröket vissza nem vonjuk s a baricadokat a 300 ölekből el nem vontjuk a várost ágyuztatja, — azonban erre feleletet sem várt, hanem 12 órakor elkezdte a várost ágyuztatni kartács és 12 fontos golyókkal, mi nyugodtan fegyverbe vártuk a következeseket, s miután vagy 25 ágyu lövést tett, mellyek egyike egy előörön a hidfőnél álló debreczeni, nemzetört lábába megsértett, egy másiknak puskáját lötte el kezéből — egy 12 fontos golyó egy vám utcái ház oldalán rombolt be, egy a város háza felett suhintott el, több a zsidó templom és rácz városba szerte hullott, de életveszélyt egysem okozott, megszűnt ágyuztatni, hanem ismét levelet irt újból felszólítván előbbi levelébeni kívánságán elfogadására s egy küldöttséget kérvén, ki vele egyezkedvén. A gyűlés újból kinyilatkoztatta, hogy vele semmi köze, neki felelőséggel nem tartozik, küldöttséget pedig nem küld, mivel nem tudja mi iránt kíván egyezkedni, erre többet nem válaszolt, s miután tegnap Latour felakasztatását néki beküldöttük, csendesen van, azonban folytonosan erősíteti magát a várkörül a fákat

